

[Nielsen (Mejlby).]

Rutebilernes Konkurrence med Statsbanerne. Naar man erindrer den Agitation, som blev drevet med denne Sag fra en bestemt Side baade i Pressen og paa Møder, hvor man faktisk søgte at rejse en Stemning i Befolkningen mod, at Statsbanerne overtog Ruten, og nu ser, hvordan det er gaaet baade med Overtagelsen af Vognene fra de tidligere Indehavere og Driften, kan man vist roligt sige, at der her er sket et helt Omslag i Befolkningens Syn paa hele denne Sag, fordi Ruten netop drives, som den skal drives, til Befolkningens fulde Tilfredshed, det, som man i Agitationen vilde paastaa ikke vilde blive Tilfældet, naar Statsbanerne skulde drive Ruten. Jeg siger derfor den højtærede Trafikminister Tak for, at det hele nu er blevet ordnet, saaledes at vi har faaet Ro om denne Sag; men det skal straks siges, at vi her staar over for et af Tidens vigtige Problemer, man kan ogsaa sige vanskelige Problemer at faa løst, Konkurrenceforholdet mellem Banerne og Bilerne, som egentlig betyder saa umaadelig meget økonomisk set ikke blot for Staten og for Kommunerne, men ogsaa for store, talrige private Erhvervsvirksomheder. At der gives Tilskud fra Kommunerne til Opretholdelse af private Baner, er jo ikke noget ukendt Fænomen i vore Dage, men Spørgsmaalet om Nedlæggelse af saadanne Baner og af Statsbaner, som ikke svarer sig godt, kan ogsaa blive aktuelt. Det kan jo ogsaa komme til at dreje sig om store økonomiske Interesser, særlig for talrige af vore Stationsbyer, saa man ser, at dette er en meget vigtig Sag. Derfor er det en meget vigtig Opgave, som den høje Trafikkommission her har faaet at løse.

Det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) talte her i Gaar om Jord til Udstykning og pegede navnlig paa, at det havde været ham en Skuffelse, at Loven af 9. April 1936 om Foranstaltninger vedrørende Landbrugs Gæld, Saneringsloven, ikke havde givet den Jord, som man kunde forvente. Deri er jeg enig med det ærede Medlem. Jeg havde ogsaa ventet, at Loven havde givet mere, end Tilfældet har været. Det skyldes i alt Fald ikke for Randers Amts Vedkommende Uvilje i det Udvalg, som jeg har den Ære at være Formand for, at det er gaaet saadan. Efter de Erfaringer, jeg har indhøstet der, er Aarsagerne hertil flere. For det første møder man tit Modstand fra selve Laaneandrageren mod at afgive Jord, men denne Modstand er let at overvinde, idet Udvalget kan stille det som en Betingelse for at indstille paa-

gældende til Laan, at han afgiver Jord til Udstykning. For det andet møder man Modstand, og det er egentlig den værste Modstand, fra Førstepanthaveren, Kreditforeningen, der anker over, at Prisen paa den udstykkede Jord er for lav i Forhold til den Gæld, der er paa den samlede Ejendom. Prisen paa Jorden er jo paa Forhaand fastsat gennem Jordvurderingen af Ejendommen til Grundskylden plus et passende Tillæg for den Kultur, Jorden er i. Endelig maa jeg ogsaa sige, at selve Administrationen, eller jeg maa maaske hellere sige Gangen i selve Arbejdet ikke er let, fordi disse Udstykningssager netop skal igennem en hel Masse forskellige Institutioner, inden de kan gennemføres. Hvis Saneringsloven skal fortsættes, var det derfor ønskeligt, at denne vigtige Bestemmelse i Saneringsloven om Jord til Udstykning blev gjort noget mere smidig, noget lettere, saaledes at de Beløb, der er stillet til Raadighed, kunde blive anvendt paa den Maade, som Meningen er. Jeg henstiller derfor til den højtærede Landbrugsminister at se paa disse Spørgsmaal med Velvilje.

Maa jeg saa ogsaa nævne, at det jo efterhaanden er betydelige Beløb, som Staten har anbragt i Saneringslaan i de forskellige Landejendomme rundt om i Amtene, og at det bliver nødvendigt, at der føres et vist Tilsyn med disse Panter, ligesom man har det fra andre Laaneinstitutioner. Der er allerede forekommet nogle faa Tilfælde, hvor Ejendomme er solgt, i hvilke der er givet Statslaan, og det er derfor nødvendigt for Staten af Hensyn til Statskassen at have et Organ, der kan udtale sig vedrørende de givne Laan. For Tiden har man jo Akkordudvalgene, men naar disse Udvalgsophører, vil det blive nødvendigt at have andre Organer, der kan træde til.

Endelig vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, ligesom det er gjort af andre ærede Medlemmer, at der ude i vore Landkommuner og Stationsbyer findes mange smaa Haandværksvirksomheder, som er ude for store økonomiske Vanskeligheder, fordi der er for lidt Arbejde og derfor ogsaa for lidt Fortjeneste at leve af. Jeg er selv Landhaandværker og kender derfor nøje disse Forhold. Det har været en god Støtte for disse Folk, at Staten har ydet dem Laan i en vanskelig Tid, og den højtærede Finansminister fortjener Paaskønnelse for den Forstaaelse, der udvises, hvor det kniber med at betale Renter og Afdrag. Men det skal ogsaa siges, at en Række af disse Haand-